

Новини Интервюта Коментари и анализи Форум Галерия Реклама Видео **Списание**

Рубрики

Начало » Новини

Най-четени

Право

Политика

Общество

Бизнес

Финанси

Имоти

Здраве

Свят

Хроника

Цитат на деня

Теми в развитие

Анкета

Няма активна анкета

Полезни връзки

Институции

Професионални организации

Правно-информационни системи и портали

Речници и енциклопедии

Международни

Правозащитни организации

Печат: Размер на шрифта:

Галина Тонева, зам. главен прокурор:

Прекият избор на членове на ВСС е най-доброто, което демокрацията предлага

Разделянето на съвета на колегии/камари няма отношение към мястото на прокуратурата, но може да се окаже противоконституционно

02 април 2012 | Мирела Веселинова | 2505 прочитания | 11 коментара

Г-жо Тонева, какво е общото Ви впечатление от този близо тримесечен дебат по обхвата и вида на предстоящите промени в Закона за съдебната власт(ЗСВ)? Лъжовно ли е усещането, че на моменти различните групи си говорят паралелно, без да се изслушват?

Моето усещане е, че такъв дебат тече за първи път и има някакво всеобхватно желание сред всички общности нещо да се направи, някаква промяна да се случи.

Действително, на моменти изглежда доста хаотично, може би поради липса на опит в такъв тип дискусии у различните магистратски организации. Чудесно е, че те успяха да генерират толкова много и различни идеи, само че понякога просто не се чуват помежду си, което пороци и напрежение. Всеки опитва да лансира своите идеи чрез някакви форуми, но липсва разговор между самите общности, а само така те могат да изчистят отделните идеи и да стигнат до общи позиции.

Мисля, че новото ръководство на Министерството на правосъдието (МП) има истинско желание да чуе всички страни и се е нагърбило с доста трудната задача да сближи някои твърде разнопосочни позиции, за да се направи една смислена реформа. Спъва ги обаче ситуацията, която завариха, напрежението между институциите вътре в самите общности.

Надявам се, че въпреки всичко ще се извлече най-приемливото от различните идеи и варианти. Според мен постижимата за момента цел е да се намери

Почина Александър Налбантов (8212)

ВСС заплаши Симеон Дянков с Конституционния съд (5128)

Простреляха Златко Баретата пред Съдебната палата (4773)

ВСС предупреди Цветанов да не кръщава операции на съдии (3129)

Готвят Деница Вълкова за главен инспектор на ИВСС? (2524)

Най-коментирани

Почина Александър Налбантов (54)

Апелативният спецсъд "приюти" Георги Шопов (43)

Простреляха Златко Баретата пред Съдебната палата (35)

ВСС заплаши Симеон Дянков с Конституционния съд (35)

Готвят Деница Вълкова за главен инспектор на ИВСС? (28)

оптималният вариант за най-неотложния и важен проблем - регламентацията на един открит и демократичен начин за номиниране и избор на членове на ВСС. Ако това бъде направено, оттук нататък магистратските общности – съдийски, прокурорски и следователски, няма да имат оправданието, че някой друг, вместо тях, е избрал определени хора, които да управляват системата.

Но преди да се обсъжда процедурата за избор на ВСС, трябва да е ясно какъв ще е този ВСС, защото по въпроса има две противоположни мнения?

Спорът за постоянно действащ или сесийно работещ ВСС наистина трябва да се изчисти.

Аз съм разговаряла с хора, участвали и в двата варианта на ВСС. До преди 5 години, в продължение на 15 години, ВСС беше сесийно действащ и мисля, че всички имаме много лоши спомени от този вариант. Точно това беше и мотивът да се търси радикална промяна чрез създаване на постоянно действащ ВСС. Трябва да се отчита, че сегашният ВСС е първи опит за постоянно действащ. От друга страна, новите отговорности и задължения на ВСС са огромни по обем - избирането на магистрати за първоначално встъпване, процедурата по кадрово израстване, дисциплинарната работа, масовите конкурси и т. н. Най-отговорно заявявам, че аз, като действащ магистрат, не бих се нагърбила паралелно да върша и една такава работа като член на ВСС.

Друг е въпросът, че при стария модел на ВСС бяхме свидетели как членовете на съвета от провинцията практически 3 дни от седмицата не си бяха на работните места. Кое от двете вършеха пълноценно – работата във ВСС или магистратските си задължения? Цялата тежест падаше върху останалите им колеги.

Все пак в днешното време на електронни комуникации не е задължително да дойдеш до София, за да отвориш папката и да прочетеш досието на колегата - кандидат за назначаване или проекта на решение, мотивите, придружаващата го документация. Това може да се направи и в Пловдив, Бургас и т.н.

Да, но все пак ВСС е колективен орган, той взема решенията си само колективно на пленарното си заседание. Освен това има дисциплинарни производства, в които членовете на съвета трябва да се събират, да обсъждат, да изслушват... Има и огромна по обем работа по международно сътрудничество, нещо което убягва напълно на аудиторията извън ВСС, включително и на магистратите.

Ако разбирам правилно, вие смятате, че най-добре е ВСС да остане в този си вид?

Един друг проблем се появи в настоящия ВСС, още при самото му структуриране, поради това, че самите му членове демонстрираха неразбиране какъв е техният статут.

Надявам се да не прозвучи грубо, но подозирам, че желанието на една немалка част от членовете на съвета да получат преждевременно своите обезщетения, равняващи се на 20 брутни заплати, ги стимулира сами да се определят като лица, напуснали съдебната система. Тези недоразумения възникнаха още от първия ден, стигна се дотам, че те на няколко пъти прегласуваха начина, по който се освобождават от системата – веднъж като съдии и прокурори, веднъж от административните длъжности, които заемаха, и в крайна сметка не стана ясно какви точно са в момента. Моето усещане е, че оттам тръгна основният голям проблем за дистанцирането на членовете на съвета от самата магистратската общност, която те трябва да управляват. Последва и решение № 10 на Конституционния съд (КС) от м. г., който най-неочаквано обяви, че независимата съдебна власт се управлява от орган, който, уж е гаранция за нейната независимост, но като че ли не е съвсем част от нея. КС си има своите аргументи, но мисля, че голяма част от колегите не могат да приемат една такава характеристика на ВСС. Абсурдно е да се приема, че независимата съдебна власт е независима, когато се управлява от орган, който не е част от нея и в края на краищата дори не се знае къде точно е ситуиран. И това става на 20-тата година от прехода!

Работата е там, че този постоянен ВСС също се оказва изключително неефективен. Само един пример - от началото на мандата си досега той не направи нищо за решаването на проблема с натовареността, макар че си го постави като задача. Наскоро, по време на една дискусия, Георги Шопов изтъкна колко много назначения е направил ВСС досега. Но какви са тези назначения, как са направени, защо голяма част от членовете на съвета споделят, че не познават хората, за които гласуват, но някой им казал, че "този е едно добро

момче"? Как да стане ефективен този съвет?

Мисля, че до голяма степен е въпрос на организация. При всички случаи обаче съветът няма да стане по-ефективен, ако е сесийно работещ. Проблемът е как да стане по-заинтересован, по-отговорен, нещо, което всъщност важи за всеки от нас.

В това се състоят аргументите на тези, които поддържат идеята за сесийно работещ ВСС – че тези хора се откъсват от съдебната система и стават администратори, независещи от никого и от нищо. В общественото съзнание битова тезата, че магистратите са абсолютно безконтролни, което не е вярно, но истината е, че ВСС е абсолютно безконтролен орган. С бетониран статут.

Именно в този контекст аз поставих въпроса за статута на членовете на ВСС и мисля, че в момента е най-важно той да бъде дефиниран. Убедена съм, че няма пречка съветът да е постоянно действащ, но членовете му от съдебната квота да запазят статута си на магистрати. Доколкото разбирам, тази идея среща разбиране. В единия от вариантите на проект за изменение и допълнение на ЗСВ, предложен от МП, имаше и такава разпоредба, възприета положително от всички, че членовете на съвета запазват статута си на съдии, прокурори и следователи, когато идват от съдебната система, като временно се освобождават от изпълнение на преките си магистратски функции. Впрочем, това не е никаква новост. Аналогично е например положението на младшите съдии и прокурори, които първо се избират с конкурс и биват назначавани в съответните съдилища и прокуратури, след това се освобождават от изпълнение на преките си задължения и отиват да се обучават. Същото може да важи за членовете на ВСС - съдии, прокурори и следователи, като по този начин те ще продължават да бъдат членове на определени колективи, към които след време ще се върнат. Колегите им ще могат по всяко време да ги потърсят, да им поставят въпроси, да правят предложения, искания, а защо не и да бъдат изслушвани от общите събрания, да им се търси отговорност и т. н.

В този контекст, според вас, има ли нужда от "бонуси" за членовете на ВСС, такива, каквито ги предвижда МП?

Този въпрос е спорен. Аз откровено си признавам, че съм "за" едно такова решение, защото смятам, че това е един от стимулите във ВСС да влязат по-активни представители на отделните магистратски общности. Първо, аз не бих го нарекла "бонус" – това не е изкуствено повишение, а е логично развитие, ако тези хора запазят статута си на магистрати и връзката си със системата. По този въпрос има известно противоречие в аргументите на Съюза на съдиите в България (ССБ), които иначе недоволстват, че във ВСС отиват само хора пред пенсия, без никакъв интерес да се върнат обратно в системата, защото всички останали приемат това като загуба на квалификация и проблем с израстването в кариерата.

Всеки колега, който става член на постоянно действащ ВСС, за пет години загубва възможността да бъде атестиран. Като се върне отново в системата, трябва да минат нови 4 години, за да придобие право на атестация, така че практически стават 9 години. Няма как да очакваме от един активен човек, във възраст, когато трябва да прави кариера, да задраска 9 години от тази кариера, за да отиде в постоянно действащ ВСС.

От друга страна, новата процедура за избор за член на ВСС, която сега се създава, прави този избор много по-тежък от който и да е конкурс за израстване в системата – независимо дали ще е пряк избор или от делегатско събрание. Кандидатът за член на ВСС ще трябва да очаква пълно оголване пред цялото общество, не само пред професионалната общност. Ще трябва да напише идеите си за работата, след това за един период от 2 месеца да има готовност да извадят на бял свят всичко, свързано с него, с професионалната му кариера и дори с личния му живот, атестации, награди, наказания, становища и на колеги, и на НПО. След това ще трябва да се изправи пред общото събрание – пред 2000 души съдии или прокурори, а не пред 5 човека от конкурсната комисия или пред 25 души от ВСС - и да отговаря на най-разнообразни въпроси. И ако такъв човек успее да защити името си и да бъде избран за член на ВСС, то той е издържал много по-сериозен изпит, от който и да е конкурс за израстване.

Всичко това има смисъл само при условие на пряк, демократичен, осмислен от страна на магистратите избор, прозрачност и "оголване" на кандидатите – нещо, на което досега ние не сме били свидетели и аз съм скептична дали може да се случи. Точно тук възниква въпросът за процедурата за избор – общи събрания, критерии за номиниране, правила за изслушване и т. н. Доколкото разбирам, прокуратурата подкрепя прекия избор от общи събрания на

магистратите?

В никакъв случай не мога да твърдя, че всички прокурори са на тази позиция, но с оглед структурата и конституционна уредба на прокуратурата, нейната позиция се изразява от главния прокурор. Ние с г-н Велчев проведохме една много интересна среща на 18 март с представители на група неправителствени организации в рамките на една инициатива за периодични срещи с неправителствения сектор, която стартирахме през ноември м. г. Идеята за тези срещи ни беше препоръчана от Европейската комисия с оглед провеждането на мониторинг на работата на прокуратурата от НПО и ние установихме, че тези разговори са много полезни, смислени и креативни.

Основната тема на последната среща беше изработване на процедури за избор на членове на ВСС. Като цяло ние подкрепяме идеята за прекия избор на общи събрания на всички магистрати по гилдии, защото смятаме, че това е най-демократичният начин. Има възражения, че и при този вариант на избор можело да се манипулират номинации, гласувания и т. н. Вярно е, манипулации винаги може да има. Но така или иначе досега демокрацията не е измислила нищо по-добро от прекия вот. И най-голямо доверие имат избраните на преки избори.

Аргументите против прекия избор са предимно от технически характер. Първо, щели да бъдат големи разходите; второ, нямало да има достатъчно голям интерес у магистратите да отидат на избори; трето, един такъв избор няма как да продължи само два дни, доколкото може да има много номинирани, които трябва да бъдат изслушвани и после да се гласува, а това може да отнеме много повече време. **Аз намирам всички тези съображения за несериозни и пресиленни.** Ние не можем да подменим необходимостта от принципно решаване на този изключително болезнен за системата въпрос - как да бъдат избрани членовете на ръководния ѝ орган - със съображения от технически или финансов характер.

Естествено, че има разходи. Но бюджетът на съдебната власт категорично позволява да се плати цената за пряк избор на един управленски орган с 5-годишен мандат, в който да имат доверие всички магистрати, а оттам - и обществото.

Несериозни са и притесненията, че не можели да се съберат 2000 души на едно място в продължение на 2 или 3 дни. Ние сме свидетели поне на две национални съдийски съвещания, на които се събраха повече от 2000 души, при това става дума за работни съвещания, имаше различни панели, дискусии, презентации. Първото съвещание се проведе Експо центъра, продължи два дни и беше изключително приятно и полезно. Второто беше в НДК.

Неоснователно е да се твърди, че през дните на общите събрания институциите ще се затворят. Винаги е имало правило, че дежурните си стоят на работа, а който има желание да гласува, ще намери начин да се смени. Ние сме достатъчно многочислени – съдиите по последни данни са около 2300-2400, прокурорите по щат са около 1700, а следователите - към 500, така че дежурните не са решаващи, пък и в събота и неделя необходимостта от дежурства е минимална.

Освен това, от организацията на събранията зависи то да се съкрати във времето. Може да се определи един ден за изслушване и след това да се фиксира ден за гласуване. Твърде е вероятно не всеки от колегите магистрати да иска да присъства на изслушването на всички номинирани, може например някой да смята, че познава добре определени кандидати. Така че всеки може да избере дали да отиде в деня на изслушването. Но като знае, че на следващия ден ще се гласува, ще се организира да отиде и да си пусне гласа.

Предварително ще се знае броят на номинираните, а аз не мисля, че те ще са толкова много, колкото се опасават всички – едва ли не по 50-100 човека от всяка гилдия.

Особено ако се предвиди квота за номиниране.

И по този въпрос има спорове. Аз по-скоро смятам, че не бива да има ограничения на броя на номинациите, но да има минимален праг на хората, които издигат една кандидатура. За да е сигурно, че даден човек има някаква представителност в системата, неговата кандидатура трябва да бъде подкрепена поне от 50 човека.

Независимо дали е от прокурорската, съдийската или следователската квота? Следователите са много малко.

Да, но те избират само 1 човек във ВСС.

Колкото по-ниска е представителността, толкова по-малък е шансът да бъде избран човекът. Тук се изказва друго съображение, свързано с регионалния признак – че в някои райони съдилищата и прокуратурите са по-малочислени и няма да могат да съберат нужните подписи за техните кандидати. Но аз не

смятам, че идеята е за подкрепа на регионален принцип. Кандидатурата за член на ВСС може да бъде подкрепена от магистрати от цялата страна. Ако магистратската общност иска нейният глас да бъде чул, тя самата трябва да се активизира, да поеме в свои ръце отговорността за номинациите и нейна грижа е как точно ще се съберат нужните подписи. Ако аз искам да подкрепя кандидати от Варна или Видин например, нищо не бива да ми попречи. Както вече стана дума, номинации могат да се издигат и по електронен път. Ние имаме и идея за електронно номиниране - примерно с електронен подпис или с персонален код на всеки магистрат, който да може да изразява мнението си за всеки от кандидатите в един предизборен център към всяка от институциите. И, разбира се, задължително със съгласието на номинирания. Аз не смятам, че някой може да бъде насилван да приеме такава роля, ако сам той не желае – най-малкото, защото той трябва да е готов да приеме това разголване през тия 2 месеца пред цялото общество и да е със съзнанието, че това се случва и ще се случи.

Вече за всички е очевидно, че за да имаме един приличен ВСС, в него трябва да се изберат отговорни, почтени, качествени професионалисти. Как да бъдат стимулирани магистратите да изберат такива хора?

Самите магистратски общности трябва да имат съгласие за това какви хора искат да пратят там – активни хора, които свързват бъдещето си с връщане в съдебната система. Следващият ВСС ще има една много тежка отговорност да докаже, че не е вярно подозрението за кадрване "на бели покривки" и по политически натиск, че не са отишли там за високи заплати и да си назначат роднините. Не твърдя, че всички членове на този ВСС са некоректни, но клеймото остана. А следващият съвет е натоварен с много големи очаквания.

Как трябва да се структурира той? Прокуратурата като че ли се страхува от разделянето на съвета на камари/колегии?

Категорично твърдя, че разделянето на съвета на колегии, камари или както и да се нарече, няма никакво отношение към мястото на прокуратурата в съдебната система, което е уредено в Конституцията. Дали прокуратурата ще остане в съдебната система или не, това е политическо решение, което ние не можем да предрешим с промени в ЗСВ.

Моето опасение е свързано по-скоро с конституционособразността на създаването на камари или колегии. Чухме вече опасения в този смисъл от проф. Пенчо Пенев и от други конституционалисти. Конституцията говори за решения на колективен орган, т.е. ВСС може да взема решенията си само като пленарно действащ орган. От друга страна си мисля, че и сегашният ЗСВ позволява да се разграничи работата на съвета по отношение на съдии, прокурори и следователи, а наченки на такова разделение има със създаването на подкомисиите. Само че те като че ли не се изпълниха със съдържание – нямам много представа от кухнята на тия вътрешни структури на съвета, но ми се струва, че това можеше да бъде използвано много по-ефективно и да даде спокойствие на отделните гилдии, че няма неприемливо вмешателство в работата им.

Аз искам обаче да обърна внимание върху факта, че непрекъснато се говори как не е добре прокурори да кадруват съдии. Но само това ли е опасно? Мисля, че примерът с избора на апелативен прокурор на София беше много показателен. Кои бяха хората, които искаха да изберат човека, на когото не знаеха името? Май не бяха прокурори?

Проблемът винаги е двустранен. Всъщност, проблемът е с мотивирания избор, тайното гласуване, с това, че в действителност изборът е публичен, но не и прозрачен. Мотивите за избора не стават ясни, а ВАС казва, че ВСС решава по целесъобразност.

Добре, защо смятате, че като се раздели съветът на камари, вътре в камарите няма да се кадрува по същия начин - публично, но не прозрачно. Единствената разлика ще е, че прокурори не гласуват за съдии и обратно, но нали в тия камари ще има представители на други професионални общности – адвокати, научни работници и др.

При всички положения е важно какви хора ще влязат в съвета - и от професионалната, и от парламентарната квота. Ако това са почтени професионалисти, няма никаква причина да се съмняваме в тяхната коректност при вземането на решенията. Персоналният състав на един орган предопределя неговата работа, а не толкова функциите и структурата му. Затова аз смятам, че е най-важно как ще се регламентират номинациите и изборът.

Как тогава да се предотврати опасността от натиск от страна на съответните административни ръководители да манипулират и насочват номинациите и гласуването?

Аз точно затова съм противник на идеята за делегатски събрания, тъй като няма по-лесен начин за административен натиск. Дори и увеличената представителност на делегатските събрания не решава нищо. Крайният резултат според мен няма да се промени, а това за всички нас е най-важно. Хората трябва да поемат своята отговорност за това, което им се случва. Същото е като на избори за държавна или местна власт – ако не гласуваш и не изразиш позиция, после нямаш право на критики, че нещо не върви. Това още повече важи за нашите си общности. Мисля, че ако ние съумеем да постигнем съгласие помежду си (смятах го, между другото, за много по-лесно постижимо, отколкото е в действителност), много по-ефективно ще можем да окажем натиск и върху парламента, за да се съобрази с мнението на магистратската общност и с нейната визия за реалните нужди на съдебната система. Ако ние не знаем какво искаме, как да очакваме друго отношение от останалите власти.

Тук изниква екзистенциалният напоследък въпрос какво е отношението на парламента и на другите власти към съдебната и как съдебната власт може да реагира на проблеми като политически натиск, неразбиране, омаскаряване, нарочване, че тя е виновник за всички беди в държавата. Всъщност еднакъв ли е този проблем и за съдебната, и за прокурорската общности?

Аз мисля, че няма особена разлика в ситуацията, в която се намират съдии и прокурори. Разделянето между тях е малко изкуствено и то върви някак с оглед правомощията на административните ръководители. Редовите магистрати – прокурори, съдии и следователи, са в едно и също положение, еднакво затрупани с работа, еднакво нямат време за семействата си, защото работят денонощно, в събота и неделя. И в крайна сметка не те формират общественото недоволство .

Но го понасят.

Понасят го мълчаливо, търпеливо, защото е трудно до формират собствена позиция. Това трябва да го направи тяхна организация.

Или ВСС, който не го прави, или професионалните организации. Само че единствената професионална организация, която тръгна да го прави, самата тя стана обект на натиск...

Активността на ССБ е нещо много полезно, но той като че ли измести фокуса си – някакси се концентрира върху един конкретен сблъсък.

ССБ допусна да бъде персонализиран проблемът, а персонализирането на един проблем винаги го омаловажава.

Точно така е и аз съжалявам, че ССБ стигна до това, защото то измести тежестта на неговите виждания, становища, активност до степен да се приеме, че това са лични амбиции.

Това е по-скоро от липса на опит, както казахте в началото. Но защо магистратите приеха да са мълчаливи свидетели на този сблъсък, вместо по някакъв начин да се включат в артикулирането на проблемите. Същото важи и за техните организации, които много често се чувстват пренебрегнати като субекти в публичния дебат, но те просто никога не са изразявали позиция по какъвто и да е проблем. Асоциацията на прокурорите има едно-две инцидентни "включвания", за другите организации доскоро се знаеше само, че съществуват.

Според мен, това по-скоро е резултат на трайно насложеното усещане на магистратите, че те трябва да си вършат преди всичко работата, която е толкова много и убийствена, че на тях не им остава време дори да се замислят колко е важно да изразят позиция по такива въпроси.

Може би сега е моментът за осъзнаване на това, аз поне имам такова усещане. Откакто тръгна този, макар и с изместен акцент дебат от страна на ССБ, който ангажира и гражданското общество в лицето на немалък кръг неправителствени организации, това като че ли разбуди и други общности. Виждаме, че напоследък голяма активност демонстрира и т. нар. Форум на съдиите, който не е регистриран като организация, но опитва да води дебат. Ето например и Асоциацията на прокурорите в България в резултат на този дебат промени позицията си по отделни проблеми, което е много положително, защото означава, че аргументите се изслушват и се обсъждат.

Не зная как ще приключи дебатът сега, може би с оглед краткото време до

избора на новия ВСС той няма да се разгърне в пълния си обем, но нека да се концентрираме върху най-спешното в момента – избирането на един добър ВСС. И да трупаме опит, защото тепърва ще имаме повод да разширяваме дебата и по други теми.

КОМЕНТАРИ

08 януари 2013 | Tangie

cheap california auto insurance =-O cheap car insurance gcjx car insurance =-OO

08 януари 2013 | Fanni

auto insurance quotes ga ckav car insurance quotes 9293 online auto insurance quotes 367 term life insurance rates biii

13 април 2012 | СССРейчо

НОВ собственик и за ОЦК ??????????????

На бас !!!!!!!!! Пак ще е от МУЛТИГРУП !!!!

Мутра на мутри слугува !!!!!!!!!!!!!!!

03 април 2012 | Quis custodiet ipsos custodes?

Прекият избор на членове на ВСС е най-доброто, което демокрацията предлага? Демокрация е дума, сглобена от две гръцки думи – народ и власт, народовластие. Сиреч, власт на народа. Народът на Гърция, сиреч демосът, са били само свободните хора. Робите не се брояли за демос. Идва от Перикъл, пет века преди Христа. Народът, в своя чисто философски смисъл, не е хомогенна сила от еднакво интелигентни, образовани, отговорни, честни, работливи, крадливи (прибавете още каквото ви дойде на ум) граждани. Гражданин е понятие доста различно от понятието народ. Гражданин са тези, които осъзнават своето място и значение, сиреч участие, за случването на нещата в държавата, и по тази причина се чувстват длъжни да контролират начина, по който тези неща се случват. Това не само предполага, направо изисква някакво друго ниво на обща, политическа, икономическа, правна, историческа, образователна, и чисто житейска култура, защото демокрацията е избор и нищо друго. Избор може да прави само информираният и ориентиран човек. Изборът е въпрос на интелигентност, култура и отговорност и разумно участие. Демокрацията не е правото на някои да овладяват и направляват държавата, закона и правосъдието. Демокрацията не е създадена за удобство на корумпирани медии. Демокрацията не е оръжие за убиване на надеждата. Демокрацията не се преподава в училище, не се разпространява от телевизии и радиа, не се получава като премия за изпратен есемес. Демокрацията е лична, персонална, непоколебима, непрекъсната битка с целия заобикалящ ни свят, за нормален и почтен живот. За правото да имаме самочувствие, за правото да имаме смисъл, за правото да имаме история, и най-важното, за правото да творим история, бидейки неотделима част от нея! Демокрацията е свободата сам да избереш бъдещето на децата си. Платон твърди в „Държавата“, че основен принцип на справедливостта е „човек не трябва да взима чуждото, нито да му отнема неговото“ (Πολιτεία, IV, 433e). Философът е дълбоко убеден, че демокрацията се изгражда на основата на „безумието на болшинството“. Той е възмутен, че една груба, неучаеща тълпа е оставена да взема важните държавнически решения, отвратен е от партизанщината и корупцията, която цари при тази система на управление, отблъснат е от безцеремонното потъпкване на правата и личната свобода на всеки индивид. Демокрацията довежда до там бащата да се бои от децата си, учителят- от учениците си, старите- от младите, мъжете- от жените, господарите- от робите си. Типичният

гражданин в демократическата държава според Платон е нагъл, разюздан, развратен, безсрамен. Фактически според него, демократическата система представлява тирания на грубото мнозинство над качественото малцинство. Той има друга идея за идеалната държава.

02 април 2012 | Съдиите - вън от Съдебната система!

Цензурите и да трият най-демократично изразените мнения от обикновените хора, истината не могат да я изтрият. А истината е една - никой от всички многознайковци по медиите не му стиска да поеме отговорност и да си решава делата! А всички искат да командват съдиите! Ами затова е най-добре да си назначите ВСС от послушни прокурори и от продажни адвокати! Съдиите нямат място във ВСС - и без това тяхното мнение не само не ви интересува, но и ви пречи, защото ви казват неудобните истини! Демократичния цензор може пак да изтрие този постинг!

02 април 2012 | ЗАКОН за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси

МАРИНА МИЛКОВА АРМУТЛИЕВА Началник на политическия кабинет в МИЕТ - ИМА НЕСЪВМЕСТИМОСТ И ЧАСТНИ. ИНТЕРЕСИ.http://www.mi.government.bg/files/useruploads/files/antikorupcia/registar_zpuk2.xls
Конфликт на интереси възниква, когато лице, заемащо публична длъжност, има частен интерес, който може да повлияе върху безпристрастното и обективното изпълнение на правомощията или задълженията му по служба. Частен е всеки интерес, който води до облага от материален или нематериален характер за лице, заемащо публична длъжност, или за свързани с него лица, включително всяко поето задължение.

02 април 2012 | магистрат

Галее,до този сайт ли опря или да си припомним ти как беше избрана и до кога ще си там,ама нейсе.

02 април 2012 | Спорът не е за постоянно действащ или сесийно работещ ВСС

Спорът е, че хора за ВСС има , но човеци за ВСС - няма! Вие знаете класическия пример от древността за Диогена, който посред бял ден тръгнал с фенер в ръка из атинските улици за почуда на всички. "Какво търсиш? го питали с насмешка минавачите: - "Човек"- отговарял Диоген. "Та виж колко хора минават край тебе" - възразявали атиняните. "Хора има много, но човеци няма", скръбно забелязвал мъдрият философ. "Хора много, но човеци няма!" - ето отчаяната констатация на древния опит.
На какво се дължи това, че днес много от българите предпочитат да не мислят, а разчитат на готово да получават своите отговори? Ако има гени на търпимост към политически своеволия и страх от началници, те вероятно имат български произход – мутациите вероятно са станали като защитна реакция на нашите предци по време на турското робство. И сега търпимостта, породена от агорафобията (страх да говориш свободно на открито, на площада), е българския синдром засягащ личността, нейното поведение и отношение към заобикалящата среда. Това е чудесен климат за процъфтяване на корупцията в много сфери на нашето общество – затова сме европейски шампиони по този иначе глобален „спорт“.

02 април 2012 | св.Георги

То ако е така значи са в съдебната система, а те още на първите си заседания си изплатиха обезщетения за това, че са я напуснали. Къде са тогава рътре или вън, а може би според както им изнася.

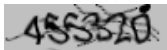
02 април 2012 | съдия

членовете на всс са ръководители - членове на висш орган с управленски функции. затова те могат да бъдат атестирани като ръководители и това можеше да се извърши и по действащия зсв.практически те работят при условия на 100% ангажимент с ръководство, т.е. само не правораздават.

Име

Съобщение

Код за сигурност

»

ЗАПИШИ

